

Σπουδάζοντας την αγάπη στις σχέσεις μας

Ορθοδοξία / Ιερός Άμβων

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

«Μετά πάσης ταπεινοφροσύνης καί πραότητος, μετά μακροθυμίας, ανεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφεσ. 4, 2-3). «Να ζεῖτε με ταπείνωση, πραότητα και υπομονή, να ανέχεστε ο ένας τον άλλο με αγάπη και να προσπαθείτε να διατηρείτε, με την ειρήνη που σας συνδέει μεταξύ σας, την ενότητα που δίνει το Πνεύμα του Θεού».

Έχουμε κουραστεί από τα λόγια οι άνθρωποι και τις συμβουλές. Ο καθένας μας έχει κριτήριο τον εαυτό του και όχι την κάθε μορφής κοινότητα ή συλλογικότητα στην οποία έχουμε κληθεί να ζούμε. Απώτερος σκοπός μας η εκπλήρωση των επιθυμιών μας σε έναν πολιτισμό ο οποίος αυτό ακριβώς προάγει ως βάση ευτυχίας. Γι αυτό και ο λόγος του Θεού, όπως επίσης και το κοινοτικό βίωμα της Εκκλησίας, ακούγεται ως ένας πρόσκαιρος ήχος και θεάται μία παροδική συμμετοχή, για όσο λιγότερο χρόνο γίνεται. Αφού η ευτυχία κερδίζεται σε ατομικό επίπεδο, τι να μας κάνουν οι προτροπές για την συλλογική ζωή; Αφού και εκεί το άτομό μας θέλουμε να θεραπεύσουμε, από τους άλλους να μας υπηρετήσουν ζητάμε. Και η χριστιανική μας ιδιότητα ακόμη το εγώ μας θέλουμε να καλύπτει.

Ο απόστολος Παύλος, γράφοντας προς τους Εφεσίους, συνεχίζει να μας θυμίζει την προτεραιότητα της συλλογικής, της κοινοτικής, της εκκλησιαστικής ζωής. Μας δείχνει ότι νόημα έχει να αναζητούμε την ευτυχία με τους άλλους μαζί. Και χρειάζεται να εργαστούμε προς αυτήν την οδό. Να καλλιεργήσουμε τα χαρίσματα μας, την διαφορετικότητά μας όχι στο πεδίο των δικαιωμάτων, αλλά στην οδό της πνευματικότητας. Με επίγνωση τι ζητά ο Θεός από μας. Με λιγότερη ή μεγαλύτερη προσπάθεια να δούμε τι συμβαίνει μέσα μας. Τα πάθη και τα λάθη μας. Με απόφαση να παλέψουμε να νικήσουμε προς την κατεύθυνση της οικείωσης των αρετών. Με έξοδο προς την ελπίδα που η παρουσία του Θεού προσφέρει. Με μετοχή αυθεντική στην ζωή της Εκκλησίας.

Μετά πάσης ταπεινοφροσύνης. Πρώτη προϋπόθεση η ταπεινοφροσύνη. Ξεκινά από το να ακούμε τους άλλους τι μας λένε και τι ίσως θα θέλανε να μας πούνε. Να

τους δώσουμε χρόνο. Να τους αφήσουμε να μας ελέγξουν για τα λάθη μας. Να είμαστε πρόθυμοι να σηκώσουμε σταυρό. Να μην νικηθούμε από την έπαρση του εγώ. Να κάνουμε ένα βήμα πίσω. Να γίνει η χαρά τους χαρά μας. Να νιώσουμε τι είναι σημαντικό για εκείνους. Και να μην ανταποδώσουμε το κακό. Να ελέγξουμε, χωρίς να επιτιθέμεθα.

Μετά πραότητα. Λείπει η καλοσύνη από τους καιρούς μας. Λείπει το αίσθημα ότι μπορούμε να φερθούμε φιλικά και με χαμόγελο. Είμαστε επιθετικοί έναντι των άλλων. Ανασφαλείς και κλεισμένοι στον εαυτό μας. Το συναντούμε στην πλήξη με την οποία συχνά συνοδεύουμε την εργασία μας. Την διάθεσή μας. Τον θυμό μας όταν νιώθουμε ότι παραβιάζονται τα δικαιώματά μας. Ένα αίσθημα ανταπόδοσης του κακού. Είναι άλλο οι κανόνες οι οποίοι πρέπει να τηρούνται και άλλο η βλάβη στους άλλους.

Μετά μακροθυμίας. Η αποστολική προτροπή δηλώνει την ανάγκη να έχουμε μεγάλη καρδιά. Να δίνουμε ευκαιρίες. Να δεχόμαστε τους άλλους παρά τα λάθη τους. Να μην μνησικακούμε, να μην θυμόμαστε δηλαδή ό,τι μας έχουν κάνει, πραγματικό ή φαντασιακό, αλλά να μπορούμε να συνυπάρχουμε, να συν-χωρούμε, να συμπορευόμαστε και να ξανα-ξεκινάμε, εάν το θέλουν και εκείνοι, από την αρχή. Αλλά και όταν δεν υπάρχει διάθεση από την πλευρά τους, όταν αισθανόμαστε ότι μας εμπνίζονται, να τους αφήνουμε στην άκρη, χωρίς όμως να χαιρεκακούμε, χωρίς να θέλουμε «το αίμα μας πίσω», αλλά με προσευχή να παρακαλούμε τον Θεό γι' αυτούς.

Ανεχόμενοι αλλήλων εν αγάπη. Είναι το κλειδί στην χριστιανική παράδοση. Για να ανεχτούμε, χρειάζεται να κατανοήσουμε ότι δεν είμαστε τέλειοι, αλλά αμαρτωλοί. Ότι δεν είμαστε εμείς αυτοί που προσδεύουμε χάρις στα δικά μας κατορθώματα, αλλά η χάρις του Θεού μας αγκαλιάζει και αναπληρώνει τα ελλείποντά μας. Για να ανεχτούμε χρειάζεται να αγαπούμε, δηλαδή να θεωρούμε ότι ο άλλος είναι ο πλησίον μας. Ότι όπως στα παιδιά μας δεν κλείνουμε ποτέ την πόρτα της καρδιάς μας, ό,τι κι αν κάνουν, γιατί είναι παιδιά μας, έτσι και στους άλλους δεν κλείνουμε την πόρτα της καρδιάς μας όχι γιατί αμνηστεύουμε τα λάθη τους, αλλά γιατί σημασία έχει το πρόσωπο και δεν εστιάζουμε στο τι κάνει. Ανεχόμαστε εν αγάπη τον άνθρωπο, δεν μένουμε στα έργα του. Αν κλείνουμε την πόρτα μας στον άλλον, τότε η σχέση διαλύεται και η απόρριψη οδηγεί σε αντίδραση. Η αλήθεια δεν γίνεται συντριβή του άλλου, αλλά άπλωμα του χεριού για να περπατήσουμε μαζί. Άλλωστε, κι εκείνος μας ανέχεται σε πολλά, κάποτε χωρίς να το συνειδητοποιούμε.

Τηρείν την ενότητα του Πνεύματος εν τω συνδέσμω της ειρήνης. Ο λόγος αυτός δείχνει ότι σε καμία μορφή σχέσης δεν μπορούμε να σταθούμε εάν δεν είμαστε αποφασισμένοι να παλέψουμε να είμαστε ειρηνικοί. Οι οξύθυμοι

άνθρωποι, οι εγωπαθείς, οι απαιτητικοί από τους άλλους, οι σκληρόκαρδοι δεν είναι ειρηνοποιοί. Δεν έχουν εντός τους ειρήνη, δεν την δείχνουν προς τα έξω. Και χωρίς ειρήνη, συμφιλίωση, καλή διάθεση, απόφαση να τα βρούμε με τους άλλους, δεν κρατιέται, σχέση, κοινότητα, συλλογικότητα, αλλά ούτε και ο άνθρωπος μπορεί να ειρηνεύσει με τον εαυτό του, διότι δεν συγχωρεί τον εαυτό του για ό,τι του λείπει, καθώς θεωρεί είτε ότι οι άλλοι δεν του δίνουν αυτά που του αξίζουν είτε ο ίδιος δεν προσπαθεί όσο χρειάζεται, με αποτέλεσμα να παγιδεύεται σε ένα πέλαγος κατηγοριών και ενοχών.

Σπουδάζοντες. Όλα θέλουν σπουδή, ενασχόληση συστηματική, όχι ευκολία, όχι προχειρότητα, αλλά επιμονή. Και η σπουδή γίνεται με την εκκλησιαστική ζωή, στην οποία υπάρχει η παρουσία του Αγίου Πνεύματος, με την εμβάθυνση στην πίστη, με την μετάνοια, με την άσκηση και τον κόπο, την προσευχή, την έμπρακτη αγάπη. Η σπουδή γίνεται με το άφημα της καρδιάς μας στον Χριστό όχι για λίγο, αλλά για πάντα!

Τα λόγια συχνά μας κουράζουν. Τα λόγια του Θεού όμως μας ανανεώνουν. Ας ξεκινούμε κάθε στιγμή να τα ζούμε κι ένα χαμόγελο ελπίδας θα ξεκινήσει από την καρδιά μας, για να μας δώσει μία νέα προοπτική!

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<http://bit.ly/35cDnyA>